

"МЧИТЬ, не зупиняючись, літа, з новою силою торуйте шляхи у невідоме, швидокрилами птахами здіймайте вітрило майбутності. Бо саме в стрімкому плині часу більш чітко проступають реалії сьогодення, надовго карбується в пам'яті поба-

но діяли в ті дні на окупованій Житомирщині та інших областях України. З цього часу і впродовж майже двох років запеклі бої з ворогом, втрати бойових товаришів, поразки і перемоги, сміливі рейди по тилах гітлерівців, голод, холод, нестатки похідного життя. З цього часу і впродовж майже двох ро-

країни. Партизанське з'єднання Шитова-Миколайчика розформовується. Проте це не означає, що Микола Білошицький полишає боротьбу. Струснувши порох військових доріг, разом з усіма береться хлопець за відбудову залізниці в Ковелі, сумлінно трудиться на інших ділянках

відразу. Тут, так би мовити, треба колати глибше. Тож не дивно, що уроки свої Білошицький будував та проводив нестандартно, жваво і цікаво, часто ілюстрував той чи інший матеріал живим прикладом з художньої літератури або посиланням на авторитетне історичне джерело. Що ж стосується його військових спогадів, то діти завжди слухали їх, без перебільшення, затамувавши подих.

І як колись, так і сьогодні все цікавить Миколу Григоровича: чим займається та як проводить своє дозвілля сільська молодь, як навчаються діти в школі, де, до речі, він частий гість, чим живе село.

А ще — завжди посліпає в повсякденних турботах Білошицький. Та й як не посліпати, якщо вже старість підкралася і діє підступно — не таких багатирів додала. Та й часи нині тривожні...

«Куди ж все-таки поспішаєте, Миколо Григоровичу!» — питаю. «Як куди?» — буде відповідь. — А знання набуті? Хто ж їх молодим передасть? І не лише передасть, а й поіє розумне, добре, вічне в душах людських. Та так, щоб зійшло воно добірим зерном у колосі. Звісно, що я. І такі, як я. Хоча й мало вже нас лишилося на цьому світі. Але чим більше зробимо, тим краще буде для всіх...».

Надія ДИКАЛО,
директор
Федорівської школи.

Юність партизанська, бойова

чене, «не вів'ірюються» події днів минулих...»

Так подумки звертається до пережитих літ і подій минулого наш Микола Григорович Білошицький. А згадати ветерана є про що...

...Невелике село на Житомирщині. Сільська школа. Миколині босоногі ровесники. І майже заретушована убогою дійсністю мрія хлопця — будь-що стати вчителем... І, слово честі, став би, але... Але прийшли окупанти, і на рідну землю павутинням лягло ярмо поневолення.

26 жовтня 1942 року. З цього часу і впродовж майже двох років тоді 16-літній Микола Білошицький — розвідник одного із загонів партизанського з'єднання Шитова-Миколайчика, підрозділи якого успіш-

ків бурлакування лісовими стежками та ледве помітними дорогами Рівненської, Волинської, Львівської та Тернопільської областей, посильна допомога Великій землі і жителів навколишніх сіл та мрія про Перемогу. А ще — медаль «За відвагу», якої був удостоєний хлопець завдяки своїй винахідливості та героїзму. Перша, а тому й особливо дорога нагорода. Це вже потім — в мирний час — на лацкані піджака ветерана засяє орден Вітчизняної війни І ступеня та інші відзнаки. А тоді... Тоді блиск міді часто-густо затуманювався сизим димком пострілів, сажею вибухів та пожеж.

Сорок четвертий рік. Бої з гітлерівцями точилися вже за межами нашої

народного господарства.

Та мрія дитинства — стати вчителем — не полишає юнака, і через кілька років Микола Григорович подає документи в Луцький педінститут. Відтоді і назавжди пов'язав своє життя колишній розвідник з освітянською справою. І не лише пов'язав, а віддав їй більше 30 років.

Спочатку вчителював на Волині, а потім разом зі своєю дружиною-вчителькою Лідією Василівною перебрався на Рівненщину, в село Федорівку, де став навчати дітей історії. А, як відомо, згада на наука — якраз той предмет, який аж ніяк не втиснути в прокрустове ложе різноманітних формальних інструкцій та настанов: що-що, а фальш учні відчують